

VOLNA

CS. SIMON ISTVÁN

„Hatvan felé, hazafelé . . .”
Mondta iszogatók közben
a koravén tartalékos katona
(lelkiismeretét a pohár alján
háborogtatva).
Mert őt nem is olyan régen
azok ellen vitték harcba,
akiket hite szerint
védenie kellett volna.
Már megint a volna!
Mi lenne, ha volna?
Szétszéledtek, elaggottak
a falumbeli egykori szilaj legények.
Még mindig az a legény,
aki állja?! . . .
De meddig marja még,
aki bírja?
Féregnyúlvánnyá vált vidékünk
szürkehályogja immár a Tisza,
habjain tetszhalott reményünket
borzolja a kosava
ellenszél járta, hamvába holt
tartományunk

új fejleménye lehet,
(mert esetleg még az is megeshet),
hogy egyszer talán tűzpiros
bazsarózsa
nyílik ki a sírunkon,
bár könnyen megtörténhet,
hogy csak
euphorbia.